

ἴπερσ' ἔμπρός μου φερωτό,
ποῦ λές και δὲν ἀγγίζανε στὴ γῆ τὰ πέταλά του.

Τὸν εἶδα τὸν πολεμιστὴ, ποῦ τοῦκλισε τὰ χεῖλη
πόνος καὶμοῦ μακρῶς,
τὸν εἶδα τοῦτον, ποῦπες σ' τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλην
ἀθάνατος νεκρός.

Μέσα σὲ τοῦτους τοὺς καιροὺς τοὺς πολυδοξαμένους
εἶδα και πάλι θλιθερὸ τὸν μάρτυρα τοῦ γένους,
και σκλάβους ἀκουσα νὰ κλαῖν τὴν μαῦρη των τὴν μοῖρα,
κ' ἔμπρός και ἴσιω του σκυρτοί
ἠφιλούσανε τὴν λατρευτὴ
τοῦ Βασιληᾶ πορφύρα.

Τὸν εἶδα και πάλι τὸν νεκρὸ
μὲ τὰ γλυκοχαράματα,
και κλάμμα τοῦφερναν πικρὸ
βόγγοι σκλαβιάς; και κλάμματα.

Βουδός δὲν ἔβγαζε μιλιά,
κ' ἔφώναζε καθις :
μαρμαρωμένε Βασιληᾶ,
πότε θ' ἀναστηθῆς ;

Και πάλι τὸν ἀξέχαστο τὸν Βασιληᾶ τὸν εἶδα,
δὲν σ' ὀρπιζε σὰν ἄλλοτε παρηγορᾶ κ' ἄσπιδα,
και τοῦ μεγάλου χαλασμοῦ θυμῆθηκα τὸ δρέμα
και πάλι τὸ παράπονο μ' ἔπηρε και τὸ κλάμμα.

Εἶδα και τρώσκια χρυσᾶ κ' ἄτιοῦ; μὲ δὴδ κεφάλια
νὰ σωριασθῶνε κατὰ γῆς,
κ' ἄκουσ' ἀντίλαλο σραγῆς
και μουκρητᾶ, ποῦ ἴμοιζες πῶς ἔφαζαν βουβάλια.

Πόσο ἴτροπῆς, ραγιαδικῆς ἔπασαν αἰῶνες
και τὸ τραγοῦδι τὸ παλῶ πολλοὶ δὲν τὸ ξεχνᾶνε:
Δέσπονα μὴν τιμαιοῦσαι, μὴν κλαίτε σεῖς εἰκόνες,
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας θῆναι.

Εἶδα τὸν Ἀυτοκράτορα, τοῦ γένους τὴν εἰκόνα,
μὲ τὸ κεφάλι ἔσοκεπο χωρὶς καμμιὰ κορδία,
κ' ἔγούριε κ' ἔαυτταξέ μὲ βουρκαμένω μᾶτις
τῆς Πόλις τὴν Ἀγιά Σοφιά, τῆς Πόλις τὰ Παλάτια.

Και σ' τοὺς Ρωμανοὺς ἔφώναζε, ποῦ μ' ἔκλογας μεθῆνε :
πλουτίζετε, ταχύνετε,
κ' ἔπως ἐσεῖς πηγαινέτε
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι τὸν ξένου θῆναι.

Ὁ Φαρουλῆς συνομιλεῖ γὰ τῆς Κερκυρᾶς τὸ πουλί.

Φ.— Κ' ἔγώ ξέρω, σκυλομούρη,
στῆς Κερκυρᾶς τὸ Γαστοῦρι
πῶς ἴσῃνη θνητὸς
κ' ἄσταλῆνος ἀετός,
κ' ἄφροβα τὸν ἔπασ' ἔνας
Κερκυραῖος Μπλαβιένος.

Κ' ἔτρεχαν εἰς τὸ Γαστοῦρι, κ' ἔγινε κουβέρτα τόση,
κ' εἶπανε γι' αὐτὸν καμπόσοι
πῶς τῶν Πρώσων συμβολίζει τὸ κλεινὸν Βασίλειον
και τὸν Κἄζερ τὸν πᾶν,

ποῦ δίκω του τῶρα κάνει
τὸ λαμπρὸν Ἀχιλλεῖον.

Τέτοια, λ' ἔγινε γὰ τὸυτον μ' ἔνα τόνον σοβαρὸν
ἐμβριθεῖς συμπατριώται,
ὅπου πᾶν τοτ' ἔρμηνεύουσι τὰ σμαῖα τῶν καιρῶν,
πλην ἐγὼ τοὺς εἶπα τότε :

Ἐρὲ κοιτοί, στοιχηματίζω χίλις μ' ἔνα πῶς αὐτὸς
συμβολίζει τὸν Κορφιᾶτη,
ποῦναι τῶρα σὰν αὐτός
στὴν ἀνδρεία και σ' τὸ μάτι.

Τὸν Κορφιᾶτη συμβολίζει και πιστεύετε σ' ἑμένα,
κ' ἴλοι τῶρα προσκυνεῖτε
κ' ἔν ὄργανος ἀνονεῖτε
τὸν ἀτὸ τοῦ Μπλαβιένου.

Ἐρὲ καλά μες λές, τὸ βρῆκες, μοῦ φωνάζανε πολλοί,
τέτοιος ἀετός νυχάτος τὸν Πρωθυπουργὸ δηλοῖ,
κ' ἄρχιζε μὲ τέτοια λόγια
νὰ τὸν ψάλλη κάθε ζῶζιμα :

Πέτ' ἀτὲ κομαρωμένε και ἴψηλ' στὰ νῆση στάσου
κ' ἴλο χόρταινε μὲ κρέας τὰ μικρὰ τὰτῶπουλά σου,
δός τους, δός τους ἔως δτου τὸ φερὸ νὰ κένουν πῆχη
και μὲ πιθαμὴ τὸ νύχι.

Π.— Μὰ κ' ἔγώ, ἔρὲ Φαρουλῆ,
τοῦτο λέγω πῶς δηλοῖ
τὸ συμβολικὸ πουλί.

Κ' ἔν δὲν πῆγα στὸ Γαστοῦρι
νὰ θακμάσω τὸν ἀετὸ,
μὲ τὸ ξύλο μου πετῶ
και σὲ δέρνω σὰν γαδοῦρι.

Και καρποῖσι ποικίλαις,
μ' ἔλλους λόγους ἀγγελλῶ.

Ἐξεδόθησαν Μελέται Δημοσιονομικαί,
περισπύσαστοι τὰ μάλα κ' ἄληθεις σημαντικαί,
ἀξιαί πολλῆς μελέτης σ' τῶν Ρωμῶν τὴν καταστάξ,
ἔργον κεφαλῆς ἑστίας, τοῦ Κεραλή τοῦ Παντζᾶ.

Μέγας λοιπὸν ὁ θριαμβος δ' τῆς Μανδολινατίας
στὴν γῆ, πᾶς Φαρουλῆν,
ἐπ' ἀναμνήσει; ἀφῆσε πολλὰς και γλυκυντάτας
καθ' ἕπαντα τὸν χρόνον,
κ' ἴποδοχὴν τῆς ἔκταμει μ' ἔγκομια,
και τᾶλλα τὰ παρόμοια.

Στοῦ Παρισσοῦ τῆς σάλας τὴν Τρίτη δίχως ἄλλο
τῆς Καλογεροπούλου τῆς ἔκκουτῆς μεγάλο
και τρεπτατὸ χοντάριτο, ποῦ δὲν ἔα γῆνη χρέμα...
θαρρεῖ στὸν λαρυγγά τῆς πῶς εἰώμισαν ἀπόδημα.

Φραγκικός Κανελλόπουλος, ἐμποροραπτής πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπευδὲ τοῦ συμφοῦ καθῆνας θιασώτης
νὰ κόψη γρήγορα ξανά
τὰ νῆα καλοκαιρινά,
κ' ἔκαθεν ἐκάθη λ' ἔγερὸς ὡς ἄν κυπεροσάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.